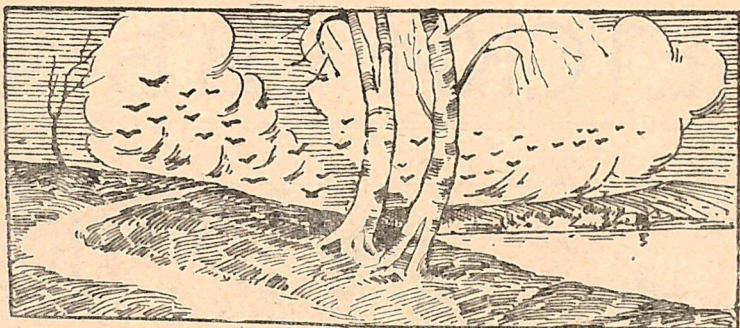

СВЕТТОТО МЛЪКО

(Легенда)

Вестта за раждането на Исуса се разнесла бързо изъ околността на Витлеемъ. Следъ овচারитѣ, които първи се поклонили предъ Божията майка и свѣтлата ѝ рожба, се заредили още много други хора, отъ близки и далечни краища.

Тѣ слизали въ овчарската пещера, колѣнчали смирено предъ Светата майка, като слагали при краката ѝ скромнитѣ си дарове и съ любовъ и захласъ гледали свѣтлото лице на Исуса. Божията майка се усмихвала мило на добритѣ хора, разговаряла съ тѣхъ, а Исусъ риталъ съ крачката си и махалъ весело ржички. Лицето му сияело като слънцето. И хората напускали пещерата съ още по-кротки и по-добри сърдца, като отнасяли съ себе си по едно малко грѣйнало слънчице — образътъ на малкия Исусъ.

На втория день следъ раждането на Исуса, при-вечеръ, въ пещерата влѣзла, изморена отъ дълъгъ пжтъ, жена. Въ ржцетѣ си тя носѣла клюмнало полумъртво дете. Очичкитѣ му били склопени, а отъ попуканитѣ му устни се отронвалъ едва доловимъ хленчъ.

Щомъ влѣзла, жената паднала на колѣне предъ Божията майка и се замолила:

— Света майчице, помогни на това нещастно дете, додето не е още издѣхнало. Майка му умрѣ, когато то се раждаше и, вече два дни отъ тогава, не е турило нищо въ устата си. Дай му да се насуче отъ